

محمد جواد نعمت الهی، تنها مصحح سازمان دارالقرآن الکریم:

تصحیح قرآن عشق، و بردباری می خواهد

او تنها جامانده از مصحح های قرآن است. تا همین چند سال پیش حداقل ۲۰ نفر در سازمان دارالقرآن تنگ هم می نشستند و کارشان این بود که قرآن های رسیده از کاتبان، خوشنویسان یا فونت های آماده الکترونیکی را بخوانند و غلط های احتمالی را پیدا کنند، اما حالا از آن همه نیروهای مصحح ثابت در سازمان دارالقرآن الکریم، فقط «محمد جواد نعمت الهی» مانده است. مردی که به خاطر تواضعش حاضر نیست با ما گفت و گو کند، اما وقتی به او می گویم: مهمان نمی خواهید؟ خلع صلاح می شود و به رسم مهمان نوازی چند دقیقه ای در اتاق کار او مهمانش می شویم. نعمت الهی اگرچه این روزها در اتاق کارش تنهاست، اما خودش می گوید: «هر کسی قرآن را داشته باشد هیچ وقت تنها نمی شود».

محمد جواد نعمت الهی دوست نداشت تصویرش در مجله چاپ شود

روبه روی مردی ایستاده ام که ۱۹ سال است قرآن می خواند. کلمه به کلمه، حرف به حرف، اعراب به اعراب. همین طور نمی خواند و برود. دقت می کند. بی حرکت به صفحه قرآن چشم می دوزد. صدای قاری را از هدفون می شنود. چشمانش آرام آرام رد کلمات را می گیرد و می رود؛ فقط مردمک چشمانش است که بسیار دقیق و تیزبین از جا می پرد چون اشتباهی پیدا کرده است مثل جا افتادن یک حرف (و) که خوشنویس آن را کتابت نکرده است و الا شبیه به مجسمه ای بی حرکت جلوی صفحه های قرآن فقط با دقت می خواند و جلو می رود.

قرآن همیشه تازه است

می پرسم کار شما چقدر سخت است؟ نگاهش را از روی صفحات قرآن بر نمی دارد و همان طور جواب می دهد «این کار علاوه بر عشق، صبر و بردباری بسیاری می خواهد. به نظر کاری تکراری می آید، اما من هنوز هم در حین تصحیح به معنی آیاتی برمی خورم که بعد از سال ها انگار برای اولین بار است آن ها را می بینم هر چه می خوانی در ک جدیدتری از این آیات برایت پیدا می شود. مخصوصاً اینکه سکوت اینجا خواه ناخواه من را غرق می کند». نعمت الهی نگاهی به میز کنار دستش می اندازد. میزی که صندلی ندارد. لبخندی می زند و می گوید: «تا همین دو ماه پیش رفیقی داشتم. هم صحبتی داشتم. از سال ۸۰ اینجا کنار هم کار می کردیم. آقای «احمد پور» دو ماه پیش بازنشسته شد و رفت. هراز گاهی می آید به من سر می زند. گاهی هم در خانه تصحیح می کند. جایش خالی است برای من، اما هر که با قرآن نشست هیچ وقت تنها نمی شود».

اهمیت می دهند البته طوری که به اصل قرآن خدش های وارد نشود. شما فکرش را بکنید قرآن با خط نستعلیق ایرانی چقدر باشکوه است و این فقط هنر خوشنویسان ایرانی است. چطور دنیا می تواند قرآن را با خط نستعلیق نداشته باشد. من شنیدم در همه جای دنیا قرآن با شیوه نامه های ایرانی خیلی طرفدار پیدا کرده است چون به لفظ نزدیک تر است».

شیوه های متعددی در رسم املا وجود دارد. مثل قرآن عثمان طاها نیست که همه یک شیوه نامه ثابت داشته باشد».

قرآن به خط نستعلیق باشکوه است

می پرسم آیا این خوب است از نظر شما یا نه؟ به کتاب های قرآن در ویرتین های اطرافش اشاره می کند و توضیح می دهد: «بیشتر این کتابها شیوه نامه های متفاوتی دارند، اما به نظر من خوب است هر چه خوانش قرآن به لفظ نزدیک تر شود بهتر است. خدا رو شکر که این روزها به خلاقیت

می پرسم: اگر از همین امروز به شما بگویند دیگر کافی است برنامه های کامپیوتری خودش می تواند قرآن را تصحیح کنند و دیگر نیاز به شما نیست؛ چه می کنید؟ نگاهی به سیستم کامپیوتری که آیات قرآن رویش نشسته می اندازد و می گوید: «نمی شود. این اتفاقی که می گویند نمی افتد. یک بار تلاش کردند. که بشود، اما نشد. چون رسم املا قرآن ایرانی بسیار متنوع است و